

Samu Zsuzsanna - beszámoló

2008. október 13-tól október 31-ig annak a tíz szerencsés hallgató egyikének tudhattam magam, akik részt vehettek, és betekintést nyerhettek az Oslói Egyetem Pedagógiai Főiskola művészeti és drámapedagógiai képzésébe.

Nagy várakozással indultam neki az útnak, – megjegyezném: ez volt életem első repülése. A három hét alatt rengeteg pozitív tapasztalatot gyűjtöttünk össze, persze volt köztük negatív is, de szakmailag mindenképpen csak tanultunk.

Elsősorban angol nyelvtudásunkat mélyíthettünk el a való élet adta szituációk tárházában. Az első héten részt vettünk a Window to the World konferencián, amelyen különböző országokból érkező tanárok tartottak előadásokat és workshopokat. Nagyon izgalmasak voltak, bár sajnáltam, hogy az előadók egy része elveszett a téma megjelölésében és abban, hogy bemutassa országa oktatási rendszerét. Ennek következtében ezek az előadók csak később tértek rá a valódi, meghirdetett témájukra, amelyekre így kevesebb idő jutott. Ettől eltekintve mégis azt tudom mondani, hogy rengeteget tanultam: más nézőpontok, más gondolkodás, más „hangok”. Számos módszert láthattunk, tapasztalhattunk meg azzal kapcsolatban is, hogy az egyes országokban, miként szólítják meg a gyermekeket a játékokon keresztül.

A második héten az ének-zene szakos és az erasmusos hallgatókkal töltöttünk több időt, számos órájukon is részt vehettünk. Megnyerte a tetszésem, hogy az oslói főiskolán a tárgyakat tömbösítve tanulják, több időt és nagyobb figyelmet szentelve egy adott tárgynak. Így a diákok feladataikat hatékonyabban, alaposabban tudják elvégezni. Az egyik, amit kiemelnék a „dob-óra” volt, amelyen a diákok dobolni tanultak. A kellemes hangulat az hagyján, de fel kellett ismernünk, hogy a dobolással nemcsak a zenei kultúrát, koncentrációt és a ritmusérzéklet lehet fejleszteni, hanem egyúttal a csoportos munka fejlesztésére, javítására is nagyszerűen alkalmazható, ahogyan azt később az óvodai látogatásainkból ki is tűnt. A második kiemelésre érdemes tárgy a múzeumpedagógia volt: egy hétfői alkalommal megismertük az elméletet, és a hallgatókra kiosztott feladatokat (csoportos munka). Rá két nappal egy-egy prezentációval álltak elő a diákok. A következő témákban készültek a prezentációkkal: A gyerekeket hogyan lehet beavatni a múzeum által felkínált témákba, melyek azok a múzeumok, ahova a gyerekeket el lehet vinni – és az érdekes a számukra? Milyen kérdésekkel lehet segíteni őket a téma megértésében, feldolgozásában, illetve mi módon lehet azt közelebb hozni hozzájuk? Érdekes, kreatív munkák születtek. A hallgatók ellátogattak a színhelyre, megismerték, megtapasztalták, az egyes múzeumok légkörét, majd kitalálták, hogy mi is érdekli őket valójában.

Csodálattal tapasztaltam óvodai látogatásainknál a pedagógusok precizitását, hogy mennyire értik, tudják, ismerik a gyermeki lélek minden apró rezzenését –viselkedésükre, egész lényükre gondolok itt, és nemcsak a szakmai tudásra. Bár a magyar óvodarendszerről nincsenek mélyreható ismereteim, abban biztos vagyok, hogy a norvég rendszer sokkal fejlettebb, modernebb, akár professzionálisabbnak is nevezhető. Ilyenekre gondolok: Norvégiában több pedagógus jut a gyerekekre, sokkal több a játék, nincsenek „kötelező programok”, akkor alszik a gyerek, amikor akar,és nincsenek semmire sem rákényszerítve. Nagyobb hangsúlyt fektetnek a szokások kialakítására a drámapedagógia eszközeinek segítségével.

Kozák Katalin foglalkozásai során sok új vagy hasonló drámajátékkal ismerkedtünk meg. A vele való munka – azt hiszem ezt mindegyikünk nevében állíthatom – volt a leghasznosabb, mind szakmailag, mind pedig „civilként, laikus emberként”. Sokat beszélgettünk vele a norvég kultúráról, a norvég oktatásról, megvitattuk vele és egybehangzóan támogattuk a csecsemőszínház mibenlétét. Ezen kívül gyakorlati tanácsokat is kaptunk, amellet, hogy Katalin rávilágított arra, hogy a formai részekre is figyeljünk oda: – amit később a prezentációnkban meg is próbáltuk valósítani.

A prezentációnkat ottlétünk utolsó napján tartottuk meg. Három csoportban dolgoztunk. Megállapodtunk, hogy oslói élményeinket fogjuk feldolgozni, mindezt az ott szerzett tudás felhasználásával, hogy csak a legfontosabb eszközöket említsem: szoborjáték, asszociációs játék, szimbólumok, hang és kép játékkal való összeegyeztetése, bábjáték, gyermeki viselkedés megjelenítése – tettük mindezt úgy, hogy a formaiságot tűztük zászlónkra.

Sajnáltam, hogy a bábozás alapjairól, technikájáról nem tanultunk, csak az ottani képzésről kaptunk információkat. A drámával, Kozák Katalinnal is csak csekélyke óraszámot kaptunk. Emellet elmondhatom, hogy példás vendégszeretettel fogadtak minket, minden tőlük telhetőt megadtak nekünk, ha bármilyen kéréssel hozzájuk fordultunk, érdemben adtak segítséget (hangszer, információ, stb.).

Az utolsó héten csatlakoztak hozzánk, azok a norvég hallgatók, akik áprilisban az Apor Vilmos Katolikus Főiskolára fognak látogatni. Már nagyon várják, mi pedig megpróbálunk minden tőlünk telhetőt a lehető legjobban megtenni azért, hogy itt tartózkodásuk a lehető legjobban sikerüljön, és minél több élményt és tapasztalatot gyűjthessenek össze nálunk.